

lofte Gods te houden is voor wedergeboren en in Christus gebelligd, totdat hij het opwassen uit hun wandel of leer het tegendeel blijkt, kunnen aanvaarden als de praktische omschrijving — zoals die van 1905—1942 in de Gereformeerde Kerken gold —, van den regel waarnaar wij met de kinderen des verbonds, die immers in Gods gemeente begrepen zijn, in de praktijk van het kerkelijk leven zullen handelen. Het behandelen van de kinderen des verbonds naar dezen regel sluit niet uit, vraagt ook niet als aanvulling, maar sluit volstrekt in zich den voortdurenden oproep tot geloof en bekeering, de ernstige vermaning om te waken voor afval en de in iedere werkelijke bediening des woords met kracht uitgaande opwekking om zichzelf te beproeven of men in het geloof is;

2e. dat de regel om de kinderen des verbonds aldus te behandelen gefundeerd is in het feit, dat hun de belofte des verbonds toekomt. Deze belofte, die een toezegging is van alle weldaden des verbonds, dat is dus van Christus en alles wat Hij voor ons verworven heeft en door Zijn Geest in ons toepast, is onlosmakelijk verbonden met den eisch des verbonds om in de wegen des HEEREN te wandelen, de toezegging van den zegen des verbonds, welken God in den weg der geloofsgehoorzaamheid schenken wil en de dreiging met den vloek des verbonds indien op zoo groote genade geen acht wordt geslagen. Deze eenheid van belofte, eisch en toezegging van zegen en vloek is zoo innig, dat de belofte indien ze daarvan gescheiden wordt geheel te niet gaat. In dezen onverbreekbaren samenhang komt de belofte des verbonds aan alle kinderen der geloovigen toe;

3e. dat de doop is de verzegeling van deze verbondsbepaling. In overeenstemming met de uitspraak van de Generale Synode 1863 en met Prof. Lindboom en degenen wier conscientie in 1905 moest worden gerustgesteld en ook inderdaad gerustgesteld werd, gelooven wij dat „volgens de Belijdenisschriften de H. Doop wezenlijk één is met de Beëindiging. Hij beteekent en verzegelt niet wat IN den doopeling AANWEZIG is, of VOORONDERSTELD WORDT aanwezig te zijn, maar de beloften van het Genadeverbond, in het Evangelie geopenbaard”;

4e. dat de doop, die in overeenstemming met 's HEEREN ordinantiën, dat wil dus zeggen, door van zinentwege aangewezen ambtsdragers, met de door Hem zelf vastgestelde doopsformule, aan de door Hem zelf aangewezen personen wordt bediend, steeds is een **waarschijnlijke en werkdadige doop**;

5e. dat het aanvaarden van den in 1e genoemden regel voor het kerkelijk handelen met de kinderen des verbonds niet insluit de noodzakelijkheid van het veronderstellen, dus van het aanvaarden met een hypothetisch oordeel, dat de Heilige Geest in het hart van elk kind des verbonds, op het moment van diens doop, het onvermijdelbare werk zijner wederbarende genade begonnen heeft. Wij kunnen deze veronderstelling niet aanvaarden. Vooreerst niet omdat God ons volkomen onkundig gehouden heeft omtrent het tijdstip van den aanvang zijner wederbarende werking in de harten der uitverkoren kinderen en 't ons daarom niet past daaromtrent veronderstellingen te maken. En vervolgens niet, omdat naar het woord van Prof. Ravinek het verbond aan de weldaden des verbonds en dus ook aan de wedergeboorte voorafgaat en het ontvangen van den doop, die de verzegeling is van de opname in het verbond, niet noodzakelijkerwijs insluit het reeds ontvangen hebben van de weldaden, die God in den weg des verbonds op zijn, voor ons verborgen, tijd schenken wil;

6e. dat — ten aanzien van de kerkrechtelijke kwestie — wij met de tijdens de Doleantie bewust en metterdaad en rechtens aanvaarde kerkrechtelijke beginselen nog ten volle vasthouden!

dat de macht van den Kerkeraad naar haar aard hooger is dan die der meerdere vergaderingen, omdat zij een door Christus zelf rechtstreeks gegeven en alzoo een oorspronkelijke, volledige en duurzame macht is, terwijl de macht van de meerdere vergaderingen een door Christus via de kerken verleende en alzoo een afgeleide, beperkte en tijdelijke is;

dat in de bepaling van art. 31 K.O. welke voorschrijft dat de besluiten der meerdere vergaderingen voor vast en bondig zullen gehouden worden, tenzij dat het bezeugen worde te strijden tegen het Woord Gods of tegen de artikelen in deze Generale Synode besloten enz. met het „bewezen worde” bedoeld wordt een „voor zichzelf bewezen achten, dat Gods Woord de naleving van hetgeen goed gevonden is, verbiedt”, waar bij men uiteraard verplicht is althans te pogen dit bewijs voor de betrokken kerkelijke vergadering te leveren, omdat anders, naar het oordeel van Prof. Rutgers, deze bepaling onzin zou zijn;

en dat het in strijd is met de Kerkenorde een ambtsdrager te schorsen met volkomen negeering van den in eerste instantie bij die schorsing betrokken Kerkeraad.

Tot zoover de nieuwe verklaring.

Dat wij het met deze verklaring eens zijn, zal wel niemand van ons verwachten. Hoeveel juiste en ter zake dienende opmerkingen er ook in staan, er zijn ook elementen in, die ons allerminst kunnen toespreken. Die ons integendeel verwonderen en bedroeven.

Daar is n.l. vooreerst de mededeeling, dat de ondertekenaars de bekende uitspraak aangaande

de „praktische omschrijving” „van den regel, waarnaar wij met de kinderen des verbonds... in de praktijk van het kerkelijk leven zullen handelen”.

Hier staat ons verstand voor stil.

Allereerst reeds als wij de nieuwe, positieve, verklaring leggen naast de oudere, meer negatieve. Negatief was gezegd: wij hebben tegen de LEER-UITSPRAAK gewetensbezwaar en kunnen de confessionele binding daaraan niet aanvaarden. Daar werd dus terecht geconstateerd, dat de bestreden uitspraak een **confessioneel bindende LEERUITSPRAAK** was. Naar onze meening had men daaraan moeten vasthouden. Want dat was het nuchtere feit. En dat feit is juist de oorzaak geworden van de droeve scheur, die de „synode” heeft durven trekken in het gereformeerde leven. Waarom is het dan noodig, diezelfde uitspraak later aan te dienen als „praktische omschrijving” van een in de praktijk van het kerkelijke leven geldende bejegeningensnorm? Heel dat begrip van bejegeningensnorm is niet in geding. In geding is een leeruitspraak, met welke elke prediking, elke ambtelijke arbeid, ook van de Utrechtsche ondertekenaars, „ten volle in overeenstemming” moet zijn. Een sijbboleth van orthodoxie. Wie de kerk saneren wil, moet beginnen, haar te houden aan de door haar zelf gewilde feiten. Wat daaraan ontsnappen wil, maakt het bederf des te droever, en — werkt het verraad in de hand, dat thans typeerend is voor de kerkelijk-synodocratische samenleving. Het verraad tegen enkele lastige mensen, die men uitwierp op z.g. rechtsgronden, die men, toen de operatie afgelopen was, weer prijs gaf. Maar dat misdrijf roept nog altijd in de ooren van den Heere God. Men moet zich daarvan niet ontdoen door probleemverschuiving. Ook niet met de beste bedoelingen. Want het doel heiligt de middelen niet.

Bovendien: wat wil men met die bejegeningensnorm? We weten wel, dat ook anderen zich aan deze hersenschim — want meer is het niet, wijl we met een leeruitspraak te doen hebben — hebben vastgeklemd; men vergeve ons de wonderlijke beelddraak. Zoo b.v. Dr R. Schippers. Ds Spier (van Helpman, e.a.). Maar Ds H. J. Schilder heeft in „Reformatie-Stemmen” een lijvige en zeer juiste critiek op deze vondst geleverd. Ze is nog steeds niet aangevochten.

Men denke trouwens even na. In de praktijk van het kerkelijke leven zou dit de bejegeningensnorm zijn ten aanzien van de verbondskinderen? Tot die praktijk behoort toch zeker wel de doop? We moeten dus de kinderen doopen naar de norm van een uitspraak, die de ondertekenaars terecht afwijzen? Ik kan er niet bij. En ik wil er ook niet aan. Waar haal ik trouwens, als 't goed is, mijn bejegeningensnormen vandaan? Toch zeker uit de confessioneel bindende waarheden? Anders zijn ze mij geen knip voor den neus waard. Wat ik een onjuiste uitspraak noem, mag geen bejegeningensnorm zijn of daarvan de leverantie doen. En wat mij confessioneel niet bindt, mag mij niet als norm gelden. Men moet het verband tusschen „leer” en „leven” niet uit elkaar rukken. In feite komt deze positieve verklaring de negatieve onthalzen. Want als het „houden voor wedergeboren” en het „houden voor in Christus geheiligd” norm is voor die kerkelijke bejegening der kinderen, welke ik doopsbediening noem (me dunkt, dat ik deze bediening rekenen mag tot de kerkelijke praktische bejegening), nu, dan kan de synode haar handen waasschen in onschuld. Geen wonder, dat de Utrechtsche commissie, de hare al vast wrijft van genoeg. Ze heeft, om daartoe te geraken, wel haar oog moeten sluiten voor het feit, dat de ondertekenaars zich niet gebonden achten. Maar Paris vaut bien une messe — in een bedorven sfeer.

Bejegeningensnorm?

Ik moet de kinderen der geloovigen en ook alle andere kinderen en volwassenen bejegenen naar wat God geopenbaard heeft. Naar niets anders. Als Hij openbaart:

1e. dat Hij de uitverkoren kinderen in en naar den regel wederbaart vóór hun geboorte, en tenminste vóór hun doop, en

2e. dat de uitverkoren kinderen steeds het leeuwen deel vormen van de bondskinderen. —

nu, dan mag en dan moet ik bovengemelde bejegeningensnorm iken, en me daaraan binden, ook confessioneel.

Maar als Hij geen van beide doet, heb ik Hem niet met diplomatiek geschipper van de beste bedoelingen te vermoeden, door van een niet bindende confessionele uitspraak bindende kerkelijke norm te maken. Een norm moet op openbaring steunen. Op een „daar staat geschreven”, of een „daar is geschied”, of: „daar geschiedt”.

Welnu, noch het onder 1e, noch het onder 2e genoemde is ooit door God geopenbaard. Men

direct van een uitspraak omtrent een kind is om te zetten in een uitspraak omtrent GOD ZELF. Aldus:

„den levenden God houd ik voor een God, die in dit kind, N.N., met zijn H. Geest heeft gewerkt dat zeer bepaalde almachtige werk der nieuwe schepping.”

Ik spreek dus over God, zoovak ik spreek over een wedergeborene.

Heb ik nu bij een klein kind noch uit de Schrift eenige belofte aangaande zijn individuele wedergeboren zijn, noch eenig „levensteeken” (geestelijk) opgemerkt, dan mis ik het recht, omtrent God onderstellingen te wagen. Onderstellingen op groote schaal („de kinderen”). Onderstellingen in een periode van 20 à 30 jaar (want wanneer durft de kerk constateeren: het BLIJKT, dat dit kind niet is wedergeboren? meestal niet eerder).

Wanneer ik in een drassigen bodem de sporen van een voorbijganger zie, moet ik constateeren, dat er iemand geweest is, wiens schoenen dit spoor achter lieten; ik moet althans dit onderstellen (het kan ook b.v. een misdadiger geweest zijn, die, om de detectives op een dwaalspoor te leiden, zijn mannenlaarzen opzettelijk verwisselde voor dameschoentjes). Maar als ik in de kinderziel geen enkel voetspoor van God ontdek, heb ik van Gods zijn hier, in N.N., aanwezig-geweest-zijn niets te onderstellen. Tenzij Hij zelf gezegd heeft: Ik pleeg bij de kinderen in den regel zóó te werken. Maar Hij zegt dat niet. Hij zegt wel iets anders. Hij verklaart, dat Hij omtrent het tijdstip der wedergeboorte geen verklaring aflegt. En Hij verklaart ook, dat lang niet alle verbondskinderen ooit wedergeboren zullen worden. Voor die dubbele goddelijke verklaring moet ik eerbied hebben. En ze niet negeren in eigenmachtig opgestelde bejegeningensnormen. Temeer niet, als ik elken Zondagmorgen Hem hoor verklaren, dat Hij een jaloersch God is, die de misdaad der vaders bezoekt aan de kinderen, aan het derde en vierde lid dergenen, die Hem haten. Weliswaar volgt daar onmiddellijk iets anders op, dat ik óók in rekening moet brengen. Maar deze goddelijke verklaring zegt mij toch, dat er heele perioden kunnen zijn (wat de feiten bevestigen), waarin de kerk (die wordt hier aangesproken) laboreert aan „geestelijke verlaten”. In zulke perioden lijden de kinderen mee. En zijn de wedergeboorten geen regel, doch verschrompelt haar getal tot dat der uitzonderingen. Het is in zulke tijdsgewrichten rechtstreeks gevaarlijk, en lichtzinnig, de kinderen, die God bezoekt tot in het 3e en 4e lid, toch in de praktijk te bejegenen als vermoedelijk wel wedergeboren, en daarmee 20, 30 jaar voort te gaan.

Negatief, het bovenstaande?

En wil men iets positiefs vernemen?

Met genoegen.

Behandel uw kinderen als zulken, aan wie de beloften toekomen. Dat is rechtstreeks schriftuurlijk. Dat onderstelt niet, maar geeft volkomen vasten grond onder de voeten, omdat dit door God zelf verklaard is, niet eens door het kind zelf. Dat ook prikkelt de verantwoordelijkheid.

Maar heel dat bejegeningens-norm-gespeculeer is niets anders dan koren op een synodalen molen. Een molen, die men eerst zeide niet te willen bedienen of gebruiken.

In een volgend nummer het slot.

K. S.

KNOEIEN

Wilden we een vaste rubriek openen onder het hoofdstuk: Knoeiërij in de Gereformeerde (synodocratische) kerken, en kregen we volledige berichtgeving, we zouden wekelijks kunnen verschijnen met dit vaste rubriekje.

We zullen er maar niet aan beginnen.

Enkele dingen evenwel mogen uit de nieuwere gebeurtenissen worden vermeld.

In Groningen schorste men, maanden geleden, in den naam des Heeren, over de vijftig ambtsdragers op éénmaal. Grond? Wel ze hadden niet vóór gestemd, toen er een voorstel was ingediend, om afkeuring uit te spreken over een predikant, die één keer gepreekt had in een vrijgemaakte kerk. Natuurlijk kunnen er allerlei redenen zijn, waarom iemand voor een bepaald voorstel niet voelt: ge kunt zelfs puur „synodalistisch” wezen, en toch op een bepaalden avond in een concrete situatie tegenstemmen. Maar in dit geval verteerde de ijver der schorsingsdrijvers: ze kregen hun zin.

Later preekte een ander predikant, toen ook nog niet vrijgemaakt, thans wel, in een vrijgemaakte kerk. Er gebeurde evenwel niets. Hij kreeg geen kans, geschorst te worden.

Een ander predikant, ook nog niet vrijgemaakt, nam openlijk deel aan de handopleggingsceremonie bij de intrede van een candidaat als dienaar des Woords in een vrijgemaakte kerk. Naar ver-

best. Maar predikant Als die

Naam des onder die rechtsregels

Dr Kuyper vende der satie. Van terbederv

Nauta-Riquasi-ger

Na 1942 ten volke van 1942

Schilder tegenstrij niet allem

sen, afzet antwoord komen to

ting van schuld be wegens o

kon, hun hun dusge als men

tot de v veelal: bli De „vlie

Tuchthans te in dit instituut

Een pa Schorsen openbare wereld e

snijding het avon

wijs, dat dwangma

act, hoog sing, en Catechism

een meer liefst ech eenheid,

idool, e Helaas g

avondma we dienna

Het „w de synod in een-he

tot grove ketst teg van wie

een chaos Het fra

het gaat Natuurlijk

mo: er zi meer zij

schorst, „moet toep

geweest c gen: het

men nie regelen A kennen,

wordt? INDIE

met een i rechtsreg den toep

gen: ze z geslagen, niet voor

baath. Maar

en geen doet dan

fers, nu gij insin

den, om verraadt, zoudt ge

geven. Een d

Maar

KAMPE

Er loo

ge onju

craten o

Studente

grote r

voortzett

vrijgema

doende b

dommen